

jeg som en meget væsentlig Indrømmelse, thi det vil altsaa hindre, at den første Ejer af saadan Jord i offentligt Eje kommer til at tilegne sig den Konjunkturgevinst, som ellers kunde komme til at foreligge, i det Øjeblik Jorden skal skifte Ejer. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det vilde han være med til at modvirke. Jeg tror imidlertid, at den eneste rigtige Fremgangsmaade er, at der er stadige periodiske Omvurderinger, som med regelmæssige Mellemrum fastsætter den Værdi, Jorden har som Landbrugsjord, og lader Ejeren forrente denne Værdi og høste Udbyttet saavel af sit eget Arbejde som af den Kapital, han gennem Grundforbedringer og lignende maatte lægge i Jorden. Derved tror jeg, man naar til et retfærdigt Resultat. Der er desuden i denne Behandlingsmaade et ideelt Moment, som man ikke skal vurdere ringe.

Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) talte noget usikkert, synes jeg, om det Beløb, som her forlanges afstaaet, nemlig 20, henholdsvis 25 pCt. Det ærede Medlem nævnde, at mani Landbokommissionen kun havde krævet 10 pCt. af Besidderen for at faa Ejendomsret til Godset; men det ærede Medlem sagde ikke, at han fandt det urigtigt at gaa højere end til de 10 pCt., og det ærede Medlem sagde heller ikke, at han fandt 20 à 25 pCt. at være for meget, men med stor Forsigtighed lod det ærede Medlem være med at sige noget som helst om dette Punkt. Jeg vil gerne opfatte alt i den allerbedste Mening, naar det ærede Medlem udtaler sig saa forholdsvis venligt, som han har gjort under denne Sags Behandling; og jeg tillader mig derfor indtil videre at tro, at det ærede Medlem er enig med mig i, at 20 à 25 pCt. ikke kan siges at være for meget. Jeg tror nemlig ikke, at man ved at tage en saadan Afgift kommer til at berøve Fideikommissbesidderen noget udover den Fortjeneste, som Krigsperioden har givet ham. Hvis han har været nogenlunde økonomisk — ja, det er jo for meget forlangt af en Fideikommissbesidder, men hvis han ikke helt urimeligt har forhøjet sin Levfod i Krigsperioden, vil den forøgede Indtægt, som Godset har givet ham, sikkert i mange Tilfælde have forøget hans Formue med 20—25 pCt. Man maa huske paa, at her bliver ikke alene at tage i Betragtning den ganske overordentlig store Indtægtstigning, som alle de store Godsbesiddere har haft i Krigsperioden, men ogsaa den meget store Formueforøgelse, som er blevet en Følge af den høje Pris, Jorden nu har. I det Øjeblik Besidderen, hvis dette Lov-

forslag hurtig gennemføres, rask tager sin Beslutning, kan han blive fri Ejer af de to Trediedele af den Jord, af hvilken han nu er fideikommissarisk Besidder. Derfor tror jeg, at disse 20 à 25 pCt. svarer til, hvad Ret og Billighed kan kræve.

Det ærede Medlem fra Ribe udtalte sig ogsaa meget ubestemt om Fristen af 2 Gange 1 Aar; han fandt, at den var noget kort, men sluttede sig paa den anden Side ikke bestemt til Landbokommissionens Frist af 5 Aar. Ogsaa paa dette Punkt tillader jeg mig at opfatte alt i den allerbedste Mening og haabe, at det ærede Medlem i Virkeligheden kan billige denne Frist af 2 Gange 1 Aar. Jeg vilde meget nødig have, at det ærede Medlem skulde bestræbe sig for at faa denne Frist forlænget. Man maa nemlig huske paa, at her tilstræbes en øjeblikkelig Hjælp overfor den Træng til Jord, som er til Stede. Det er ganske rigtigt, som det er bemærket fra forskellige Sider, at med disse Lovforslags Gennemførelse vil Jordspørgsmaalet ikke være løst, thi der vil kun være skabt et øjeblikkeligt Middel til at imødekomme den nu tilstedeværende Hunger efter Jord hos Landarbejderne. Men ogsaa dette er et meget godt og kraftigt Lovgivermotiv, og jeg haaber derfor, det skal virke saaledes, at man giver disse Lovforslag den fornødne Støtte til, at de kan blive gennemført ogsaa med denne 2 Gange 1 Aars Frist.

Det ærede Medlem fra Ribe fandt Ekspropriation unødvendig og vilde derfor ikke være med dertil. Uden at komme nærmere ind paa Forslaget om Ekspropriation, som jo ikke er fremsat af mig, skal jeg kun gøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at saadan som Lovforslaget er affattet, kan der kun eksproprieres, hvis man ikke til en rimelig Pris kan faa Jord i det offentlige Marked, og naar der ikke er Jordejendomme til offentlig Auktion, som kan faas til en saadan Pris, at man kan være tjent med at købe dem til Udstykning, idet man i saa Fald gaar ud fra, at Almenvellet kræver, at der eksproprieres Jord til saadan Brug.

Maa jeg til det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich), som var den anden Ordfører for det konservative Folkeparti, blot gøre den Bemærkning, at det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en lille Misforstaaelse, da han i denne Sammenhæng sagde, at skulde der endelig eksproprieres, havde vi jo Bestemmelser desangaaende i Grundloven. Det har vi ikke. I Grundloven har vi kun en Bestemmelse om, at der kun kan eksproprieres, naar Almenvellet kræver det, og da mod fuld Erstatning,